

Ko- lej- ność	Stanowisko służbowe (tytuł)	Grupa upo- sazenia mie- sięcznego	Stawka do- datku funk- cyjnego bądź służbowego	Ko- lej- ność	Stanowisko służbowe (tytuł)	Grupa upo- sazenia mie- sięcznego	Stawka do- datku funk- cyjnego bądź służbowego
3.	Kierownik działu w Archiwum Akt Daw- nych w Warszawie	VI — IV	5	10.	Podreferendarz	IX — VII	—
4.	Referendarz	VII — VI	b	11.	Starszy rejestrator	IX — VIII	—
5.	Referendarz	VIII	c	12.	Sekretarz (administra- cyjny, rachunkowy, techniczny)	X — VIII	—
6.	Księgowy samodzielny	VIII — VI	b	13.	Magazynier	XI — VIII	—
7.	Księgowy	VIII — VI	—	14.	Starszy woźny	X — IX	—
8.	Starsza maszynistka	VIII — VII	—	15.	Rachmistrz, rejestrator, maszynistka, kanceli- sta, telefonista	XI — IX	—
9.	Kierownik kancelarii ogólnej, intendent, ka- sjer (skarbnik), podre- ferendarz samodzielnie referujący sprawę	IX — VII	c	16.	Woźny	XII — X	—

1234

ZARZĄDZENIE Nr 133 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 września 1953 r.

w sprawie czasowego przekazania Prezesowi Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych.

Na podstawie § 5 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski Nr A-57, poz. 722) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się Prezesowi Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa na okres do dnia 1 listopada 1953 r. ustalenie cen na:

- 1) książki,
- 2) broszury,
- 3) skrypty,
- 4) nuty,
- 5) albumy,
- 6) podręczniki szkolne,

wydawane przez wszystkie uspołecznione przedsiębiorstwa wydawnicze.

§ 2. Ceny artykułów wymienionych w § 1 powinny być ustalane na poziomie nie wyższym od cen dotychczasowych. Ustalenie ceny na wyższym poziomie wymaga zgody Rady Ministrów.

§ 3. Zobowiązuje się Prezesa Państwowej Komisji Cen oraz Prezesa Centralnego Urzędu Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa do przedłożenia w terminie do dnia 1 listopada 1953 r. do zatwierdzenia przez Radę Ministrów wytycznych w przedmiocie ustalania cen artykułów wymienionych w § 1.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 13 września 1953 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Cyrankiewicz

1235

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 24 sierpnia 1953 r.

w sprawie różnic budżetowych przy sprzedaży artykułów budowlanych i drewna.

W związku z § 8 uchwały nr 44 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1953 r. w sprawie różnic budżetowych zarządza się w porozumieniu z Ministrami: Finansów, Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Materiałów Budowlanych i Leśnictwa, co następuje:

I. Przepisy dotyczące sprzedaży materiałów budowlanych (z wyjątkiem drewna budowlanego).

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa produkcyjne sprzedają materiały budowlane:

- 1) jednostkom uspołecznionym wymienionym w pkt 1 — 9 załącznika do zarządzenia — po obowiązujących cenach zbytu, a jednostkom wymienionym w pkt 10 załącznika — po cenie hurtowej powiększonej o 10%;
 - 2) jednostkom uspołecznionego handlu detalicznego — po cenach detalicznych pomniejszonych o marżę detaliczną;
 - 3) jednostkom nie wymienionym w pkt 1 i 2 — po cenie detalicznej.
2. Różnicą budżetową w rozumieniu uchwały nr 44

Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1953 r. przy sprzedażach, o których mowa w ust. 1, jest różnica między faktycznie pobraną ceną a ceną zbytu.

3. Jeżeli zatwierdzona dla producenta cena zbytu nie obejmuje dostawy franco wagon stacja odbiorcza, to różnicę budżetową stanowi różnica między faktycznie pobraną ceną a ceną zbytu, powiększoną o koszty związane z dostawą franco stacja odbiorcza.

§ 2. Przepisy § 1 stosuje się do biur zbytu, jeśli działają one w trybie tranzytu rozliczanego.

§ 3. 1. Jednostki uspołecznionego handlu hurtowego oraz powiatowe związki gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” sprzedają materiały budowlane:

- 1) jednostkom wymienionym w pkt 1 — 9 załącznika do zarządzenia — po cenach hurtowych, a wymienionym w pkt 10 załącznika — po cenach hurtowych powiększonych o 10%;
- 2) jednostkom handlu detalicznego — po cenach detalicznych pomniejszonych o marżę detaliczną;
- 3) jednostkom nie wymienionym w pkt 1 — 2 — po cenie detalicznej.

2. Różnicę budżetową przy sprzedażach wymienionych w ust. 1 stanowi różnica między faktycznie pobraną ceną a ceną hurtową.

II. Przepisy dotyczące sprzedaży drewna (z wyłączeniem drewna opałowego).

§ 4. 1. Centralny Zarząd Lasów Państwowych sprzedaje drewno:

- 1) Państwowej Centrali Drzewnej loco składnica przy stacji kolejowej PKP lub przy bindudze rzeki spławnej — po cenie hurtowej pomniejszonej o marżę hurtową;
- 2) jednostkom wymienionym w pkt 1 — 10 załącznika do zarządzenia — w przypadku odbioru drewna loco las — po cenie hurtowej, pomniejszonej o rabat wywozowy przewidziany w cenniku hurtowym;
- 3) jednostkom wymienionym w pkt 1 — 10 załącznika do zarządzenia — w przypadku bezpośredniej dostawy — po cenie hurtowej;
- 4) ludności miejscowej na własne potrzeby, wywożące drewno własnym kosztem i staraniem — po cenie detalicznej loco las.

2. Różnicę budżetową oblicza się tylko w przypadkach sprzedaży określonych w ust. 1 pkt 4. Stanowi ją różnica między faktycznie pobraną ceną a ceną hurtową pomniejszoną o rabat za odbiór na miejscu.

§ 5. 1. Centralny Zarząd Przemysłu Leśnego sprzedaje drewno:

- 1) jednostkom wymienionym w pkt 1 — 10 załącznika do zarządzenia przy ładunkach pełnowagonowych — po cenach hurtowych, przy ładunkach niepełnowagonowych — po cenach składowych;
- 2) składom Państwowej Centrali Drzewnej, powiatowym związkom gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i składom Centrali Spółdzielni Inwalidów — po cenach hurtowych;
- 3) uspołecznionym jednostkom handlu detalicznego — po cenach detalicznych pomniejszonych o marżę detaliczną;
- 4) jednostkom nie wymienionym w pkt 1, 2 i 3 bez względu na ilość sprzedawanego drewna — po cenach detalicznych.

2. Różnicę budżetową przy sprzedażach, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, stanowi różnica między faktycznie pobraną ceną a ceną hurtową.

§ 6. 1. Bazy spedycyjne Państwowej Centrali Drzewnej sprzedają drewno:

- 1) jednostkom wymienionym w pkt 1 — 10 załącznika do zarządzenia — po cenach hurtowych;
- 2) składom Państwowej Centrali Drzewnej, powiatowym związkom gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i składom Centrali Spółdzielni Inwalidów — po cenach hurtowych;
- 3) uspołecznionym jednostkom handlu detalicznego — po cenach detalicznych pomniejszonych o marżę detaliczną.

2. Różnicę budżetową przy sprzedaży, o której mowa w ust. 1 pkt 3, stanowi różnica między faktycznie otrzymaną ceną a ceną hurtową.

§ 7. 1. Składy Państwowej Centrali Drzewnej, powiatowe związki gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i składy Centrali Spółdzielni Inwalidów sprzedają drewno:

- 1) jednostkom wymienionym w pkt 1—10 załącznika do zarządzenia — po cenach składowych;
- 2) uspołecznionym jednostkom handlu detalicznego — po cenach detalicznych pomniejszonych o marżę detaliczną;
- 3) jednostkom nie wymienionym w pkt 1 i 2 — po cenach detalicznych.

2. Różnicę budżetową przy sprzedażach wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 3 stanowi różnica między faktycznie otrzymaną ceną a ceną składową.

III. Przepisy ogólne dotyczące sprzedaży materiałów budowlanych i drewna.

§ 8. Jednostki handlu detalicznego sprzedają materiały budowlane i drewno po cenach detalicznych. Za jednostki handlu detalicznego w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się również pomocnicze i chałupnicze spółdzielnie usługowe w zakresie świadczonych przez nie usług przy użyciu materiałów własnych.

§ 9. Zainteresowane ministerstwa podawać będą do wiadomości sprzedawców i odbiorców, jakie dokumenty są niezbędne dla jednostek wymienionych w pkt 6—10 załącznika do zarządzenia do nabycia materiałów budowlanych lub drewna po cenach zbytu, hurtowych lub składowych.

§ 10. Odbiorcy zakupujący materiały po cenach innych niż detaliczne, nie pomniejszone o marżę detaliczną, z wyjątkiem osób fizycznych, obowiązani są do uiszczenia należności w drodze obrotu bezgotówkowego.

§ 11. Sprzedaż na rzecz jednostek zwolnionych od obowiązku uiszczenia ceny detalicznej dokonywana jest w ciężar przydziału kontyngentu rezerwy itp. właściwego ministerstwa lub centralnego urzędu.

§ 12. Rozliczania różnic budżetowych należy dokonywać zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 1953 r. w sprawie trybu rozliczania różnic budżetowych.

§ 13. Towary wydane lub wysłane odbiorcom bądź też towary, za które została uiszczona należność przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia — należy rozliczyć na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 14. Traci moc obowiązującą zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministra Finansów i Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 22 września 1952 r. w sprawie cen sprzedaży niektórych materiałów budowlanych i drewna (Biuletyn PKPG Nr 39, poz. 180).

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 24 sierpnia 1953 r. (poz. 1235).

WYKAZ ODBIORCÓW UPRAWNIONYCH DO NABYWANIA MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH I DREWNA PO CENACH INNYCH NIŻ DETALICZNE

1. Jednostki objęte budżetem państwa.
2. Przedsiębiorstwa państwowe i pod zarządem państwowym z wyjątkiem przedsiębiorstw pod zarządem ustanowionym na podstawie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.
3. Organizacje polityczne.
4. Związki zawodowe oraz Związek „Samopomocy Chłopskiej” — na potrzeby własne związków.
5. Uspołecznieni dystrybutorzy materiałów budowlanych i drewna z wyjątkiem jednostek handlu detalicznego. Jednostki handlu detalicznego uprawnione są do nabywania materiałów budowlanych i drewna na własne potrzeby inwestycyjne i remontowe po cenach innych niż detaliczne.
6. Spółdzielnie pracy i spółdzielnie rzemieślnicze — na cele przetwórcze, remontowe i inwestycyjne w ramach przydziałów przyznanych im przez właściwe ministerstwo. Spółdzielnie usługowe oraz pomocnicze i chałupnicze spółdzielnie, nabywające materiały budowlane i drewno na cele usługowe (usługi świadczone z materiałów wykonawczy), uiszczają ceny detaliczne.
7. Nie uspołecznione przedsiębiorstwa przemysłowe nabywające materiały budowlane w ramach przydziałów przyznanych przez Ministerstwo Przemysłu Drobego i Rzemiosła lub organy przezeń upoważnione.
8. Spółdzielnie produkcyjne — na cele planowych inwestycji i remontów spółdzielni, oraz członkowie spółdzielni produkcyjnych, zakupujący materiały budowlane i drewno z kredytów państwowych, pod warunkiem każdorazowego przedłożenia zaświadczenia wydziału budownictwa przydziału powiatowej rady narodowej.
9. Inni odbiorcy nie wymienieni w pkt 10, upoważnieni zbiorowo lub indywidualnie przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek zainteresowanego ministra do nabywania materiałów budowlanych i drewna po cenach hurtowych lub zbytu.
10. Osoby fizyczne upoważnione zbiorowo lub indywidualnie przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek zainteresowanego ministra do nabywania materiałów budowlanych i drewna po cenach zbytu lub hurtowych.

1236

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 23 września 1953 r.

w sprawie obowiązku dostaw i przerobu surowców wtórnych stali stopowych.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej obowiązane są do zbierania, przechowywania, przerabiania, zgłaszania do zbiornic Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem Ministerstwa Hutnictwa (CZGZ) oraz wysyłania surowców wtórnych stali stopowych.

2. Przy wykonywaniu obowiązków, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio postanowienia uchwały nr 212 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie sposobu zbierania, przechowywania, przerabiania i wysyłania odpadków metalowych (Monitor Polski Nr A-29, poz. 372) o ile postanowienia niniejszego zarządzenia nie stanowią inaczej.

3. Przez przerabianie surowców wtórnych stali stopowych rozumie się przerób, o którym mowa w § 6 uchwały powołanej w ust. 2.

4. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministerstwem Hutnictwa mogą zwolnić podległe im przedsiębiorstwa od obowiązku przerabiania surowców wtórnych stali stopowych.

§ 2. Przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej, w których ilość surowców wtórnych stali stopowych jednej klasy powstająca w ciągu roku kalendarzowego jest mniejsza niż 10.000 kg, mogą zbierać i klasyfikować te surowce w grupach zbiorczych według opracowań Polskiego Komitetu Normalizacyjnego H — 15000, dokonanych na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o utworzeniu Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz o polskich normach i standartach (Dz. U. Nr 63, poz. 493).